

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorvm|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. XX. De Bonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

etiam factum est. Alex. in l. sap. n. 2. ff. de Re. jud. gloss. in l. hoc rescriptum ff. ad Scutum Silan.

CAP. XIX.

Blandiri. Blanditiæ. Assentatio. Postulatio. Suggestio.

Axioma I.

Blandiri est licitum. Zas. ff. de inoffic. Test. n. 10. Adeo quidem ut blanditiæ nec in testamento sint prohibita. l. ult. ff. si quis aliquem testari prohibuerit & mutui affectionibus amorem provocare non sit criminofum. l. 3. C. cod. l. 70. de hered. instit. quamvis blanditiis homines alliciantur, c. qui sincera 3. dist. 45. Card. in Clem. 1. S. nos de reliq. & vener. Sancti juxta illud poeta, --- Pueris dant crustula blandi Doctores, elementa velint ut discere prima. & blanditiis novercalibus deliniti patres plerumque malignum inferant judicium circa sanguinem suum. leg. 4. ff. de inoffic. testam. Loccen. Synops. jur. Suetic. p. 218. q. 5.

II.

Blanditiæ instantissimæ habent vim minarum. Pet. Peck de testam. conjug. lib. 1. c. 9. num. 9. juxta cap. petio 31. extra de jurejur. l. 1. ubi gloss. C. si rector provincie. & gloss. in l. ult. C. quod cum eo Rebuff. ad ordin. Reg. tom. 2. Rubr. de rescript. artic. 2. gloss. 3. vid. l. 1. C. de petit. bonor. sublat. lib. 10. t. 12. sicut & potentioris assentatio fraude non caret. Unde preces & blanditiis superiorum vehementes inducere vim & metum. Mascard. conclusio 1. observat. In vehementes blanditiis acriter invehitur Cicero lib. 3. offic. ibi: Mihi quidem etiam veræ hereditates, non honestæ videntur, si sint malitiosis blanditiis officiorum, non veritate, sed simulatione quæ sita: v. Loccenium in synopsi juris Suedici pag. 217.

CAP. XIX.

De Blasphematoribus.

Blasphemia.

Blasphemia non est dissimulanda, cap. in nonnullis 15. extra de judicis. & blasphemantem non deferens est puniendus, cap. si quis per capillum. 10. caus. 22. quæst. 1. in med. nec ullam veniam meretur. Hieronym. Epistol. 33. Unde nec gaudet immunitate templorum. Farin. de delict. & pan. lib. 1. tit. 4. q. 39. num. 102. inficit enim ærem ut cœlum fiat pestilens. Novel. 72. c. 1. §. 1. vers. propterea igitur. Domin. Paris à Puro in suo tr. de Ludo. f. 191. n. 50.

Bonum v. infra Malum.

CAP. XX.

De Bonis.

Axioma I.

Causa bonorum & causæ vitæ merito comparantur, arg. l. 14. C. de Advoc. diversorum judic. 1. Ratio, quia bona dicuntur alter hominis

sanguis per dict. text. in l. Advocati 14. C. de Advoc. divers. jud. Kremb. de necess. defens. quæst. 7. num. 3. Rip. in c. 1. num. 15. de judic. Menoch. de arbitr. jud. quæst. cas. 110. num. 6. & seq. lib. 2. cent. 2. Johan. Borch. de feud. c. 8. num. 14. & c. 7. part. 1. num. 43. Mascard. de probat. concl. 898. num. 8. Jac. Weyer de homicidio necess. part. 1. nu. 157. Rosenth. de feud. c. 6. concl. 53. num. 3. v. Gothofr. Anton. disp. feudal. §. thes. 4. B. Ratio, quia per res seu facultates nostras honor, vita, & status dignitas conservatur, quæ per bonorum & facultatum inopiam sæpè pereunt, per Nov. 90. c. 1. pietatis 6. C. de suspens. int. & Ger. sing. 82. Alex. cons. 52. num. 4. vol. 4. Bald. in l. si tuis nummis. C. de Op. libert. & l. penult. C. de constit. pec. Mart. Mag. de Advoc. arm. c. 11. num. 94. & 95. Theod. Reineck. lib. 1. class. 2. c. 8. num. 100. de regim. Sec. & Eccles. Unde rectè bona rerum agendarum nervus, secundus hominis sanguis & fidejussor futuræ necessitatis dicuntur. vide Soc. in l. fin. col. 2. solut. matrim. Petr. Gerhard. de Petr. Sancti. sing. 73. n. 5. Böckel. de publ. jud. disq. 6. fol. 131.

Limitationis loco tamen ad hanc regulam notari potest, quod quanquam bona seu res respectu hominis utilissima sint, non tamen per se, sed tantum hominis gratia condita & comparata intelligantur, §. in pecudum 37. de R. Div. l. in pecudum 28. in ff. de usur. l. cum igitur 2. ff. de stat. hom. eleg. Obrecht. de defens. necess. c. 8. n. 9. & 10. ubi dicit: Iniquum esse vitam hominis pro quo Christus est mortuus, tam viliter pretio estimare. Mart. Mager. de Advocat. arm. c. 6. n. 420. & seq. ubi vid. plura de discrimine bon. & hominis vitæ.

II.

Bona ingenii & fortunæ omnibus patent. Jas. Inst. de R. D.

III.

Bona in familia conservari Reipubl. interest. Bald. ad l. Maximum 4. C. de lib. præter. Ratio, quia dignitates familiarum & ordinum conservari maxime Reipub. interest, honor autem per bona conservatur. vid. sup. Axiom. 1. Unde est quod veteres magis amaverint ex masculis progenitos quam ex feminis, §. 15. de hered. quæ ab intest. def. & jura ita constituerint, ut plerumque hereditates ad masculos confluerent, §. ceterum 3. Inst. de leg. agn. success.

IV.

Bona divita minus utilia quam unita. Tiber. Decian. cons. 73. n. 9. vol. 2.

V.

Bona Ecclesiæ sunt bona pauperum. Nov. 7. c. 7. in fin. pr. ubi Dn. Gothofr. ad verb. ex reb. Unde est quod res Ecclesiæ velut pauperum perpetuo alienari nequeant. dict. c. 7.

VI.

Quoties de qualitate bonorum quæritur, toties bona semper talia præsumenda ut plenius jus in illis habeat possessor.

Ratio: quia pro possessore præsumitur, arg. l. 42. ff. de O. & A. Ita e.g. bona præsumuntur magis censitica quam emphyteutica, magis allodia-

allodialia quam feudalia. *Carpz. P. 2. Const. 39. def. 34.*

Limita, ut bona magis emphyteutica, quam censitica intelligantur si fortiores presumptiones jus possessoris elidant, v.g. si dominus in translatione rei suae sibi reservasset dominium directum. *Carpz. P. 2. Const. 39. def. 6.*

VII.

Bona praesumuntur esse allodialia non feudalia, text. in c. un. §. inter filiam, ubi Dd. si de feud. def. contrav. fuerit int. Dom. & Agn. 2. f. 26. Albert. Bruno conf. 1. in fin. Gail. 2. O. 69. n. 4. vid. plures citatos à Dn. *Carpz. part. 1. C. 27. d. 7.* Ratio, quia feudum quaedam species servitutis est, gloss. & Dd. in l. si cuius, ff. de usufr. res autem quaelibet libera esse praesumitur l. 8. p. C. de servit. & aqua.

Ampliat hanc regula, ut licet annuatim cappones vel alias res pro bonis possessor solvere cogatur, potius tamen emphyteusis, vel census praesumatur quam fundus feudalis *Carpz. part. 2. const. 39. def. 34. per tot.*

Exceptio est nisi alia fortior & specialis praesumptio hanc generalem excludat & minus foret. *Carpz. d. p. 1. c. 27. def. 7. & p. 2. C. 39. d. 34.*

VIII.

Bona parentum etiam viventibus iis quodantenus ad filios spectant, l. n. ff. de lib. & post. §. 2. Inst. de hered. qual. & diff. hoc verum quodammodo ut in d. §. 1. reperire licet, seu quoad vorum & destinationem paternam. d. l. n. non in rei veritate. l. si legatarius. §. §. fin. de leg. 3.

IX.

In bonis maternis pater habet usum fructum l. 1. l. 2. C. de bon. matern. Si tamen male administrat, aufertur ab eo administratio. l. fin. C. de sent. pass.

X.

Bonorum suorum vires nemo praesumitur ignorare. l. quisquis, 15. C. de rescind. vendit.

XI.

Bona avita retinere maxime nostra interest. l. 38. de R. V. l. 1. §. 15. si in fraud. patron. l. 35. de min. praesertim domos, in quibus forte defecere parentes, viximus minores, in quibus majorum imagines aut videre fixas aut revulsas satis est lugubre. l. 22. C. de Admin. tut. & cur. Unde est quod minor in licitatione bon. immobilium, quae majorum fuerunt, victus restituatur d. l. 35. de min. & quod olim proximi agnati jus retractus habuerint. l. 14. C. de contrah. emt. quod utitur postea fuerit correctum per d. l. 14. Fridericus tamen primus, §. fin. idem jus confirmavit: & Pontifex in cap. 8. de rest. in integ. Nec Cam. omnino ab eo adversatur *Myns. 3. obs. 51. Gail. 2. obs. 19.* unde etiam est, quod illae personae, quibus alias prohibita est Bonorum immobilium emtio, possint tamen paterna & avita emere, e.g. in provincia militans l. 62. de contrah. emt. l. 9. de re milit. Exteri, l. un. C. non licere habitatoribus metropolim hinc, licet palatini, milites, Curiales, non possint conducere praedia fiscalia vel principis l. un. C. quib. ad conductionem praedior.

possunt tamen, quae antecessorum suorum fuerant. *Perez, Cod. d. t. n. 3.* Hinc agnati praedia patrimonialia retrahere possunt, & bona feudalia monasterium ingredientis agnatus statim recuperat. *Perez. ibid. n. 45.*

XII.

Bonis carens fisione juris habetur pro mortuo, l. 1. §. sed etsi patruus, ff. de conjung. cum emancip. lib. nec sperat heredem. l. 28. de vulg. & pup. subst.

XIII.

Mobilia bona ossibus adhaerent ejus cujus sunt, ubicunque etiam terrarum inveniantur. *Coler. de process. execut. part. 1. c. 3. num. 230. Jacob. Schultz. p. 1. quae st. 39. n. 12.* ita ut non magis a persona ejus separari queant, quam anima separari potest à vivo corpore. *Coler. d. cap. 3. num. 240. vers. adeo ut mobilia.* Nimirum quia bona hominum causa sunt creata, ac propterea tanquam accessoria sequuntur suum principale, *Oldrad. conf. 83. num. 3. vers. accessoria enim sunt. Bertrand. conf. 121. num. 3. vers. & hoc quia accessoria & hominum causa, vol. 3.*

Declara hanc regulam ut ossa hominum vel defuncti hic denotent domicilium: non ubi peregrinatur aut moritur dominus, *Jacob Schultz. d. q. 39. num. 50. 54. Carpov. p. 3. const. 12. def. 13. & 6. conf. 38. num. 45. n. 1. 2. de pec. legat. l. 35. §. 3. de H. l. 32. de pign. l. 86. de leg. 3. d. 44. 78. in pr. §. ultim. l. 86. de leg. 3.*

XIV.

BONA non dicuntur nisi deducto are alieno, l. mulier bone, 72. ff. de jure dot. l. non possunt n. ff. de jure fisci. l. subsignatum 39. §. bona. l. ff. de verb. signif. l. fin. §. fin. autem es alienum. Cod. de bonis quae liber. *Rebuff. in comment. ad l. bonorum appellatio 49. vers. & sic inferitur, cum vers. seq. pag. mibi 260. & ad l. venisse 165. pag. 566. ff. de verbor. signific. Mexi. in tract. taxae panis, concl. 2. nu. 94. Surd. d. conf. 122. num. 22. & num. 81. & conf. 216. num. 12. Gutier. pract. lib. 3. q. 43. num. 17. cum seqq. Pichard. ad §. cum autem 3. n. 7. Inst. de L. Falcid. Cald. Pereira de empi. & vendit. c. 10. num. 7. Cardos. in praxi Judicium & Advocat. verbo bona, num. 4. Perez, Cod. p. n. fiscal. Creditor. praeferrunt 3. s.*

(Ratio, quia bona proprie dici non possunt, quae plus incommodi quam comodi habent. textus in l. proprie 83. de V. S.)

BONA qui non habet, luit in corpore, l. ult. ff. de in jus vocando. l. 1. §. fin. ff. de p. n. Menoch. de arbitr. lib. 2. cent. 5. casu 447 Aloys. Ricc. in praxi rerum fori Ecclesiast. resolut. 351. num. 1. in 2. edit. Farinac. in praxi crimin. p. 1. q. 26. num. 1. Card. Tusch. pract. conclus. tom. 3. lit. D. concl. 53. vide inf. Poena.

De

De Bonis mobilibus & immo-
bilibus vid. Res immobiles.

CAP. XXI.

De Bonis conjugum.

Axioma I.

Quæcunque bona marito administranda commissa, ex illis tanquam paraphernalibus usufructum capit & vice versa:

Quæcunque bona marito administranda non sunt commissa, ex illis tanquam receptitiis usufructum non capit.

Ratio, quia hoc tacite videtur actum, ut ob incommodum administrationis maritus iterum aliquid commodum habeat, scil. usufructum.

Limita: ut in dubio maritus consentiente uxore videatur paraphernalia administrasse. *Brunnem. ad l. 9. ff. de jure dot. n. 11.*

II.

Quodcunque constante matrimonio ab uxore acquiritur, illud omne marito acquiritur. *l. Quintus Mutius §. ff. de donat. int. V. & Uxor.*

Ratio quia in dubio uxor ex re mariti præsumitur talia acquisivisse ad excludendam turpis lucris suspicionem. *d. l. 51. Myns. 2. O. 92.*

Hinc ergo quod operis artificialibus acquirit, marito acquirit, quamvis non possit cogi ad tales operas, nisi maritus fuerit ejusdem artificii. *Corpz. P. 2. Conf. 25. def. 15.*

Limita: ut non procedat in fortuitis lucris, v. g. hereditatibus. *l. 77. §. 8. ff. ad Scrum Trebell.*

III.

Quæcunque bona non faciunt ad necessitatem, illa revocare poterit maritus. Quia donatio inter conjuges non valet. *l. 1. ff. de donat. int. Vir & Ux.* Sic igitur revocare potest maritus catenam auream & splendidiore vestes conjugii datas.

CAP. XXII.

De Bonis vacantibus.

Quicunque merum Imperium habet, illi Jus competit succedendi in bona vacantia. Ratio: quia merum Imperium habenti competit quocunque Jus filici, filico autem Jus competit in bona vacantia. *l. 1. C. de bonis vacant. Richter. de success. ab intest. §. 5. n. 3. Matth. Coler. P. 1. Decis. 22. n. 3. Klock. de arar. Lib. 2. cap. 136. num. 18.* Guid. Papæ: *Decis. 76. n. 1. Decian. Vol. 2. Conf. 35. n. 64. Sixtin. de Regal. cap. 11. n. 37.*

Limita: ut procedat saltem de jure Saxónico. *Landrecht. Lib. 1. art. 28. Ludov. Fachs Differ. Jur. Civ. & Saxon. 35. Reinhard. P. 1. differ. 34. Befold. Thes. pract. voc. Erblose Güter in fin. & Lübeckens. Mev. ad Jus Lubec. P. 2. Tit. 2. art. 24. n. 64.* Et sic tantum in illis locis qui hoc jure utuntur, v. g. in Pomerania aliquibus Civitatibus.

Mev. *d. l. conf. Stryck. tract. de Success. ab intest. Dissert. 5. cap. 1. th. 10.*

seqq.

CAP. XXIII.

De Bonorum possessione.

Quoties in personam heredis est inhabilitas ut heres esse plane prohibeatur, toties cessat bonorum possessio. *conf. l. 12. §. 1. ff. de bon. possess.*

Ratio: quia prator non potest illum habilem efficere, quem Jus Civile pro inhabili reputat, cum ita jura tolleretur, quos verò ignorat, illos admittere potest. Deportatus igitur non potest petere bonorum possessionem bene tamen emancipatus.

CAP. XXIV.

Bona arbor.

Bona arbor bonos fructus facit. *l. quod sino- lit. 31. §. qui mancipia. 21. de edil. ed. mala verò bonos ferre non potest. gloss. ad d. §. qui mancipia.*

CAP. XXV.

Bona causa.

Bona causa bona Advocaro indiget. *l. si su- peratus 3. §. 1. de pignor. Jacob Myer in histor. proc. Jur. p. 1. cap. 1. obs. 1. num. 3.* Ratio, quia bona causa etiam deteriorari & omitti potest male agendo. *d. l. 3. pr.* Sæpe enim bona causa mala est instantia, ex quo fit sæpe ut pereat lis actori. *l. 5. post. 73. de judic. Tertull. lib. de patientia.* Quotiens instantia ejus deterior est causa sua. Sæpe enim licet rei persequendæ Jus suum habeat actor, sit tamen ut rem amittat, vel quod non veniat instructus probationibus ad agendum, vel quod non utatur propria actione & congrua. *Cujac. lib. 20. quest. Pap. in dist. leg. 3. de pignor.*

CAP. XXVI.

De Bona fide.

vid. Rubr. mala fides.

Axioma I.

Quicunque opinatur rem esse suam sive auctoris sui, ille est in bona fide, quia bona fides consistit in opinione, quæ excusat possessorem ab ignorantia rei alienæ. Hinc igitur etiam ille, qui postquam rem sibi comparavit, de illa dubitat, erit in bona fide, si magis rem suam esse opinetur quam alienam.

II.

Bona fides & mala fides sunt contraria, & non possunt esse in eodem subiecto. *l. 3. §. ult. pro Soc.* Unde est quod bonæ fidei contractus corrumpant dolum, *l. 7. §. 3. de dol. & malæ fidei emptio irrita dicatur. l. 1. C. de rescind. vend. adde Dyn. ad cap. possessor. de Reg. Jur. in 6. Arum n. exercit. 6. quest. 5.* Bonum enim malum esse nequit, nec malum bonum, equidem bono melius esse potest, & malo pejus: at nunquam quod malum est propterea & bonum erit, neque potest eadem de re conscientia eadem esse simul læsa & simul illæsa, simul certa & incerta: *C. I. A. de usurp.*